Beatrice Badea – Les Fleurs du Grave

Rămăsesem peste noapte acolo. Trebuia să fiu lângă el : la bine şi la rău, deşi nu fusesem oficial împreună. Dar, nici binele şi nici răul nu deveniseră între timp oficiale. Mai ales răul, care mă invadase aşa dintr-odată, precum o ploaie nervoasă de vară, înecând în noroi iarba.

– Alo !… Alo !… Mă auzi ?… Mai eşti ?… Răspunde-mi ! auzeam vocea Danei, tremurând în lacrimi.

Îmi venea să mă fac una cu semnalul, să-mi arunc mâinile fix în gâtul ei şi s-o strâng cu sete până la tăcere.

Dar, întinzându-mi degetele în aer şi râvnind la moliciunea caldă a tendoanelor ei jugulare, agăţasem dureros de rece, mânerul de inox al frigiderului. De jur împrejur, salonul se legăna uşor, precum o corabie părăsită-n larg, scufundându-şi din când în când capetele în aburi laptoşi de ceaţă. Îl zăream şi nu prea. Acoperit de faianţă albă, dar risipit pe alocuri sub nori de formaldehidă.

O masa 1,80m, din oţel inoxidabil, înconjurată de scafă, având la unul din capete o chiuvetă incorporată, două furtunaşe de evacuare şi un canal cu sită perforată, pus pe centru. Alături, două rafturi argintii, probabil tot din inox, pe care fuseseră expuse mai multe *tacâmuri* : bisturiu, foarfece, un ciocănel de metal, ferăstrău oscilant, câteva ace curbate şi vreo trei pensete.

Cât despre mine, aveam degetele încă acolo, pe mâner.

Aşteptam. Deşi, trebuise de mult să deschid…

Şi până la urmă am făcut-o : încet, cu grijă, de parcă aş fi despachetat un cadou.

Brummm….. brummm….. brummm, se auzi venind din adâncimile zidului, un sertar culisant, de mărimea unui om. Ca o garnitură de tren, ieşind din tunel la lumină, dar purtând doar un singur călător.

Cu ceva timp în urmă…

Mă tot durea tâmpla stângă. Îmi apăruse chiar şi un fel de erupţie, în formă de floare-de-colţ. Doar că era de culoare roşie.

– Probabil că aţi făcut o alergie…, îmi spuse medicul răsfoind plictisit paginile unui registru.

– O alergie în formă de floare sau o floare în formă de alergie ? îl întrebasem ironic. La care îmi schiţă doar un zâmbet scurt. Dar îmi părea mai degrabă un rictus.

Rictus mortis azvârlit aiurea, sub nasul înţepenit al călătorului din sertar. Ochii lui rămaşi între-deschişi păreau a mă pândi în orice colţ m-aş fi tot mutat, precum o variantă mortuară a Giocondei.

Îl iubeam cu toată tragedia în care fusesem azvârlită. Aşa cum devenise : impasibil la ce rămase din mine în urma lui, adică un fel de rest invadat de nociceptori ahtiaţi după durere.

– De ce ?… De ce ?… murmura în delir fiecare picătură din mine.

Îl aveam în faţă, dar refuzasem să-i privesc chipul. Îi zăream doar trupul nuanţat subtil în *livor mortis*. Numai cu trei ore-n urmă, dacă aş fi putut mişca timpul, l-aş fi prins încă viu, pe acelaşi pământ, sub acelaşi soare.

Dar cine eram eu, să mă joc cum vreau cu timpul ?

– Alo !… Alo !… Mă auzi ?… Îmi pare rău să-ţi spun una ca asta, dar a murit…, îmi răsuna încă în minte vocea stridentă a Danei.

Dar n-am crezut-o până când n-am tras efectiv sertarul si l-am văzut. Fusese lovit serios la tâmpla stângă şi-i rămase un semn în formă de floare-de-colţ. Acelaşi semn pe care-l aveam şi eu, de-un timp încoace. În rest, nici o altă leziune. Dimpotrivă, odată cu nefiinţa, devenise mult mai frumos, aidoma unei statui opace de gheaţă, pictată-n sânge la tâmplă.

Mă aplecasem să-l sărut uşor, străduindu-mă parcă să nu-l trezesc.

Închisei ochii, anulând orice lume posibilă dintre noi, până când buzele-mi calde se lipiră de buzele lui reci.

Linişte.

Brummm….. brummm….. brummm, se mişcă dintr-odată sertarul frigorific.

Sângele-mi îngheţă în vine.

Respiraţia mi se opri.

Atinsesem, fără să vreau sertarul, în aplecarea mea după sărut.

După înmormântare…

Ascultam *Erasure* şi mă gândeam la el. Îmi dedicase, pe când trăia, *Ship of fools*, intuind parcă o propedeutică a morţii sale apropiate.

Why is love so precious and so cruel ? aveam să fredonez pentru totdeauna.

Pentru un totdeauna aglomerat cu recipiente şi tăviţe renale, doldora de organe cleioase, învelite în pliuri gălbui de grăsime şi pelicule de ţesut conjunctiv.

I-aş fi umplut trupul, abia golit de formaţiunile unsuroase, cu mormane de petale parfumate, i-aş fi pictat pe pleoapele veşnic înţepenite – ochi deschişi, plini de viaţă, căutându-mă mereu.

Şi cuibărindu-mă etern la pieptul lui secţionat în Y şi cusut la repezeală, aş fi găsit acolo mai multă căldură decât în toată lumea.

Credeam de-un infinit de ori universul la infinit, că într-o bună zi, ochii mei aveau să-l revadă.

Până atunci însă, aveam să rămân doar cu un biet boboc de trandafir alb. Îl luasem ca amintire, de pe mormânt, tocmai ce fusese aşezată ultima lopată şi-l aşezasem cu grijă, într-un recipient Erlenmayer.

Dedesubtul lumii, la întuneric, lanţul trofic îşi continua tacit mersul ; descompunerea trupului într-un festin copios, la care erau invitaţi de tot felul : bacterii, necrofori şi larve de molii.

Deasupra, bobocul de trandafir se uscase aproape complet, rămânând blocat între pereţii vasului Erlenmayer. Iar dacă aş fi insistat să-l extrag de acolo, în mod sigur s-ar fi sfărâmat.

Epilog

TIMP – TIMP – TIMP…..

RĂSĂRIT – APUS – RĂSĂRIT – APUS……

Aveam părul alb şi mă dureau cam toate. Mâinile îmi tremurau nesigure, iar vederea mi se-nceţoşa tot mai mult, de la o zi la alta. Uitasem vocea Danei, dar nu şi ziua aceia. Pe tâmpla stângă, încă-mi mai zăream semnul florii-de-colţ.

În recipientul Erlenmayer, însă, bobocul de trandafir căpătase sevă. Codiţa şi spinii redeveniseră verzi, iar petalele se neteziră, ca nişte obraji moi de copii. Era din nou parfumat, alb-lăptos şi-nţepa ca pe vremea când îl luasem de pe mormânt.

– Ce să fie ?… mi-am spus, privindu-mă-n oglindă.

Semnul florii-de-colţ dispăruse şi el. Acum vedeam tot mai bine.

– Cum e posibil aşa ceva ?…

Părul începuse să mi se repigmenteze progresiv, şi-mi simţeam pielea feţei devenindu-mi tot mai fermă, ca şi când cineva mi-ar fi ridicat-o spre tâmple. Aveam acum picioarele mult mai stabile, iar întregul trup îmi părea ușor ca un puf.

Dar nu era decât un *biet* început…

Pământul fusese, între timp, azvârlit în toate părţile…

Iar el mă aştepta…

Să mă strângă la pieptul lui, nu secţionat în Y şi cusut la repezeală, ci intact, plin de bătăile fierbinţi ale unei inimi însetate să trăiască din nou.